

Πόσα σ' ἐπλήρωσαν εἰπέ, νὰ μᾶς πλαστογραφήτης ;

Εἶν ἱερὸν τὸ αἶσθημα, οὐδείς τὸ ἐπιβάλλει·

Κάνένα δὲν βιάζομεν ὑπὲρ ἡμῶν νὰ πάλλῃ,
Καὶ σὲ πρὸ πάντων· λάτρευε, ἀδιαφόρει, μίσει,
Καὶ, πείσου, τὴν ἀγάπην σου δὲν θέλομεν ζητήσῃ . . .
Τὴν κτῆσιν τῆς Ἀσιανῆς δὲν θέλομεν ἀγέλης·

Δός την εἰς τὸν Κιρκάσιον, δός την ὅπου θέλεις,
Εἰς ὄντινα πλειοδοτεῖ εἰς τὴν δημοπρασίαν . . .

Εἰς ὅ,τι συγγενεῦει τις προσφέρει τὴν καρδίαν.
Δύναται τις νὰ προτιμᾷ τὸ φῶς ἢ τὰ ἐρέβη,

Τὴν σῆψιν ἀπὸ τῆς ζωῆς τὴν αὖραν νὰ λατρεύῃ,
Ἀλλὰ ποτὲ δὲν δύναται, δὲν δύναται ἀκόμα

Ν' ἀνοίγῃ τὸ βαλάντιον συγχρόνως μὲ τὸ στόμα . . .
Δὲν δύναται χάριν χρυσοῦ ἐν ἔθνος νὰ ὑβρίζει,

Νὰ ψεύδῃται καὶ ν' ἀλλοιοῖ τοσοῦτον τὰ συμβάντα·
Δὲν δύναται τὴν ἱεράν ἀλήθειαν νὰ σχίζῃ·

Τ' ἀπαγορεύει ὁ θεὸς, ἡ ἠθικὴ, τὰ πάντα! —
Ἦμεῖς ἀγνώμονες, ἡμεῖς! Ὅποια βλασφημία!

Ὡ, ἀκουσον — ἀλλ' ὅχι σὺ — οἱ Γάλλοι, ἡ Γαλλία . .
Ὅποτε διερχόμενος τὴν χώραν τοῦ Λυκούργου,

Εἰς τὰς Ἀθήνας ἔφθασε μετὰ νοπὸν ἀγῶνα,
Εἰς ἐστεμμένον στρατηγός, ὁ δοῦξ τοῦ Μακλεμβούργου,

Μετέβ' εἰς τὸν Κανάρην μας, ἰδὼν τὸν Παρθενῶνα . .
Γάλλος ὁ ἥρως υἱας τὸν νοῦν καὶ Γάλλος τὴν καρδίαν,

Ἀβρῶς ἐδέχθη κατ' ἀρχὰς τὸν ἐστεμμένον ξένον·
Ἀλλ' ὅτ' ἐκείνος γαυριῶν διὰ τὴν Γερμανίαν,

Περὶ νικῶν ἐλάλησε μὲ χεῖλος ἐπηρμένον,
Βιαιῶς τὸν διέκοψε τῶν θαλασσῶν ὁ λέων

Καὶ εἶπε : « τὴν Γαλλίαν
Δὲν ἐνίκησατε ὑμεῖς, ἀλλὰ ὁ Ναπολέον·

Καὶ πείσου, τὴν ἀπόδοσιν θὰ ἔχετε ταχεῖαν . . . » (1)

(1) Ἀπάντησις κατὰ λέξιν δοθεῖσα ὑπὸ τοῦ Κανάρη εἰς τὸν
δοῦκα τοῦ Μακλεμβούργου.